

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: C. C.,
nar. ,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. CPR-40664-4/ČJ-2023-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-324633-11/ČJ-2023-000022-SV ze dne 28. 9. 2023, které bylo

potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „EU“ a „smluvní státy“), v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), je povinností správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinností ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán zjistil pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob. Žalovaný řádně nevyhodnotil odvolací námitky (zejména týkající se přiměřenosti délky správního vyhoštění). Ve správních, tj. i napadeném rozhodnutí, absentuje řádné odůvodnění délky zákazu pobytu v čl. státech EU, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správní orgán dle žalobce konstatoval, že vyhoštění žalobce na jeden rok je přiměřeným opatřením, kterým stát reaguje na krátkou dobu jeho neoprávněného pobytu v ČR, kdy se jedná o společensky nezávadového, bezúhonného a pouze excesivně protiprávně jednajícího člověka. Žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření – jeho formu i délku. S ohledem na nikterak zásadní délku neoprávněného pobytu a další okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení dvouletého správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážít následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat i do budoucna. Délka správního vyhoštění je dle žalobce zcela nepřiměřená okolnostem případu. Správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. V této spojitosti žalobce poukázal na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán sice hlediska dle § 174a zákona uvedl, avšak tímto celé hodnocení končí, správní orgán se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je formalistické, hodnocení nepokrývá konkrétní situaci. Žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění nepochybně přežije, ale je mu značně omezena svoboda pohybu i tam, kde se protiprávního jednání nedopustil. Jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí nemůže být, že dotýčný má v zemi původu zřejmě zázemí, na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, byl mu znám výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, tyto skutečnosti však nezohlednil. Odůvodnění délky správního vyhoštění nebylo dostatečně individualizované.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odvolací námitky byly vypořádány. Žalovaný má za to, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný je přesvědčen, že od správního vyhoštění nelze upustit.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 28. 9. 2023 byla téhož dne provedena pobytová kontrola, v rámci které byl kontrolován žalobce, který předložil k výzvě cestovní pas Moldávie,

přičemž jeho kontrolou bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území Schengenu naposledy dne 4. 4. 2023 přes Maďarsko, výstupní razítko pozdějšího data nebylo nalezeno. Taktéž nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu v ČR.

6. Při výslechu žalobce sdělil, že je svobodný a bezdětný. Naposledy přijel na území Schengenu dne 4. 4. 2023, do ČR vstoupil dne 5. 4. 2023 přes Maďarsko, Rumunsko a Slovensko, od té doby je zde. Přijel kvůli práci, tu již našel. Má platný biometrický doklad. V Moldávii žil s matkou, má tam dále sestru. Zde nemá žádné rodinné ani jiné vazby. V současné době bydlí v Praze v bytě, za nájem platí 13 000 Kč. V bytě bydlí také žalobcova přítelkyně, která je rovněž z Moldávie, ta zde pobývá též na biometrický pas, nicméně jí lhůta ještě neuplynula. Žalobce ví o tom, že se v ČR nachází nelegálně. Pro legalizaci pobytu nic nečinil. Chtěl zde být s přítelkyní do doby uplynutí její lhůty možného pobytu, která končí za dva měsíce, poté chtěli opět vycestovat. Žalobce ví, že zde může být tři měsíce. V ČR pracoval na stavbách, v Moldávii nepracoval. Finanční prostředky si zajišťoval touto prací. Chtěl by si zde něco vydělat, a poté odjet. Konkrétně měl v plánu takto postupovat ještě dva měsíce. Nemá v ČR sjednanou žádnou pracovní smlouvu a nemá ani zdravotní pojištění. Nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Je zdravý. Není mu známa žádná překážka vycestování, v Moldávii mu nic nehrozí, může se tam vrátit.
7. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 9. 2023, č. j. KRPA-324633-11/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
8. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných*

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

14. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
15. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto důvodné neshledal. Správními orgány byl adekvátně zhodnocen skutkový stav věci, bylo vycházeno ze všech relevantních podkladů včetně tvrzení žalobce, která uvedl při výslechu. Při hodnocení přiměřenosti byly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, avšak i ty v jeho neprospěch, bylo řádně přihlédnuto ke všem okolnostem případu.
16. Podstatou žalobních námitek je, že se žalobce domnívá, že správní vyhoštění, které mu bylo uloženo, představuje vzhledem k okolnostem jeho případu nepřiměřené opatření z hlediska jeho formy i délky. Tuto námitkou soud jako důvodnou neposoudil.
17. Správní orgán I. st. k délce neoprávněného pobytu žalobce uvedl, že žalobce do schengenského prostoru vstoupil dne 4. 4. 2023, následně dne 5. 4. 2023 přicestoval do ČR, kde od té doby pobývá nepřetržitě. Délka neoprávněného pobytu byla vymezena nejméně od 3. 7. 2023 do 28. 9. 2023 (den pobytové kontroly). Vzhledem k tomu byly u žalobce naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Žalovaný závěry správního orgán I. st. potvrdil s tím, že žalobcův neoprávněný pobyt na území ČR vymezil shodně tak, že zde žalobce neoprávněně pobýval od 3. 7. 2023 do 28. 9. 2023.
18. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy správními orgány shodně vymezen v trvání od 3. 7. 2023 do 28. 9. 2023, bylo konstatováno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění a naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o uložení správního vyhoštění žalobci, nenalezl. Byly zohledněny všechny okolnosti případu a na jejich základě bylo jednoznačně shledáno naplnění skutkové podstaty žalobcem.
19. Byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval prokazatelně na území ČR ve vymezené době, aniž by k tomu byl oprávněn. Ve vztahu k této žalobní námitce žalobce soud též uvádí, že ve stejné délce, jako byl neoprávněný pobyt žalobce označen správními orgány, svůj zdejší pobyt takto vymezil i on sám v rámci vyjádření při výslechu, když popisoval svou pobytovou historii, kdy konkrétně výslovně uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 4. 4. 2023, přičemž do ČR měl přicestovat následující den, tj. 5. 4. 2023, kdy dále sdělil, že od této doby na území ČR pobýval nepřetržitě dále. Zároveň potvrdil, že se v průběhu tohoto pobytu nepokusil žádným způsobem jakkoli svůj pobyt legalizovat.
20. Žalobce při výslechu výslovně potvrdil, že si byl svého neoprávněného pobytu vědom, kdy věděl o tom, že maximální možný pobyt v ČR jsou 3 měsíce. Přes tuto znalost z území nevycestoval ani neučinil jakékoli jiné kroky pro legalizaci svého pobytu a na území bez dalšího pobýval dále až do doby pobytové kontroly. Přitom si musel nepochybně být vědom toho, že v průběhu času velmi pravděpodobně dojde k odhalení jeho neoprávněného pobytu

či výkonu výdělečné činnosti bez povolení, taktéž neměl ani sjednáno zdravotní pojištění. Pakliže by žalobce nebyl pobytově kontrolován, pobýval by na území ČR velmi pravděpodobně i nadále, aniž by cokoli řešil. Soud v tomto ohledu nepovažuje nikterak důvěryhodné žalobcovo opakované vyjádření o tom, že měl údajně v plánu v ČR pobývat ještě dva měsíce, a poté chtěl vycestovat (společně se svou přítelkyní).

21. Když žalobce při výslechu hovořil o své přítelkyni, sdělil, že chtěl vycestovat spolu s ní poté, co by jí skončila lhůta pro možný pobyt v schengenském prostoru, což mělo být přibližně za dva měsíce. Později hovořil o tom, že v ČR pracoval a uvedl, že tímto způsobem si zde zajišťoval finanční prostředky, přičemž sdělil, že si zde chtěl ještě nějaké další prostředky vydělat, a poté vycestovat. Žalobce k tomu upřesnil, že konkrétně by měl v úmyslu si zde vydělávat ještě přibližně dva měsíce. Přestože tedy žalobce opakovaně zmínil, že měl plánovat svůj odjezd z ČR za přibližně dva měsíce, soud nepovažuje toto vyjádření s ohledem na dosavadní žalobcovu pobytovou historii za příliš věrohodné, neboť nelze domýšlet, jak by se žalobce skutečně zachoval, vycestovat mohla například pouze přítelkyně, kdy žalobce by mohl i nadále pobývat v ČR. Především pak není na žalobci, aby sám určoval, kdy ukončí svůj neoprávněný pobyt na území. Jestliže si byl plně vědom skutečnosti, že v ČR pobývá neoprávněně, což výslovně potvrdil, pak měl svůj pobyt řešit v příslušné době, a nikoli pouze plánovat odjezd za údajné dva měsíce.
22. Ke stanovení délky správního vyhoštění soud úvodem poznamenává, že žalobce ve své žalobě zmiňuje vzhledem této délce odlišné údaje, kdy na jednom místě žaloby uvedl, že mu mělo být uloženo vyhoštění v délce jednoho roku, jindy uvedl, že se mělo jednat o dva roky, přičemž z textu žaloby je zjevné, že má žalobce za to, že jemu uložené opatření je nepřiměřené co do uložené délky v každém případě, tedy i pokud by se jednalo o délku jednoho roku. Tato délka (12 měsíců) je pak dle napadeného rozhodnutí dobou, na kterou bylo žalobci správní vyhoštění skutečně uloženo.
23. Co se týče délky uložení správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
24. Správní orgán I. st. uvedl, že délka správního vyhoštění 12 měsíců byla stanovena s ohledem na všechny okolnosti případu. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce po celou dobu se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Na druhou stranu bylo protiprávní jednání žalobce odhaleno až kontrolní činností policejní hlídky, přestože si žalobce byl po celou dobu vědom nelegálního pobytu. Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od 3. 7. 2023 do 28. 9. 2023 a k legalizaci pobytu nečinil žádné kroky. Správní orgán I. st. dále uvedl, že považuje za nezbytné doplnit, že žalobce na území ČR vykonával pracovní činnost bez potřebných oprávnění.

25. Žalovaný uloženou délku správního vyhoštění potvrdil a zopakoval, že bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, ale i k přitěžujícím skutečnostem, které spočívají především v délce vědomého neoprávněného pobytu žalobce na území, kdy tento pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie. Dále žalovaný uvedl, že zde žalobce přicestoval za účelem výkonu práce, tedy s úmyslem porušovat právní předpisy. K pracovní činnosti bez povolení se doznal, kdy byla i jedním z důvodů jeho nevycestování. Tuto skutečnost spolu s neoprávněným pobytem žalovaný nepovažoval za ojedinělý exces, ale vědomé porušování právních předpisů. Svůj pobyt žalobce nikde nehlásil, není ani zdravotně pojištěn, tedy neplnil základní povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců.
26. Soud se vzhledem k uvedenému neztotožňuje s žalobcem, pokud jde o jeho námitku, že byla délka jeho správního vyhoštění stanovena nepřiměřeně a že byly zohledněny toliko skutečnosti v jeho neprospěch. Správními orgány byl naopak uveden obsáhlý výčet jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností, které byly v případě žalobce relevantní pro stanovení délky správního vyhoštění. Ta byla stanovena na 12 měsíců, přičemž soud uvádí, že v nyní řešené věci bylo možné uložit žalobci správní vyhoštění až na 5 let, kdy mu bylo uloženo v délce jednoho roku, tedy na spodní hranici možného rozmezí, což soud neshledává vzhledem ke zjištěným skutečnostem a délce neoprávněného pobytu jakkoli neúměrné. Soud nepovažuje takto uloženou délku správního vyhoštění za neadekvátní či nepřiměřenou, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti.
27. Co se týče posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, uvedl správní orgán I. st., že neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobce výslovně uvedl, že zde nemá žádné vazby, o ekonomickém aspektu nemůže být v případě žalobce hovořeno, neboť nemá pobytové oprávnění, a tedy ani nemůže v ČR vykonávat práci. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života neshledal ani žalovaný, který uvedl, že žalobce přicestoval do ČR za prací, tedy s úmyslem porušovat zákon, neboť zde k této činnosti neměl žádné oprávnění. pobýval zde krátce, přičemž zde žil se svou přítelkyní, která je rovněž z Moldávie, žádné rodinné vazby k ČR nemá. Jedná se o zdravého dospělého muže, který měl v úmyslu se vrátit do Moldávie, kde pobýval před odjezdem a kde mu žádné nebezpečí nehrozí. Za dobu pobytu v ČR si žalobce nevytvořil žádné relevantní vazby, není na správním orgánu, aby vyhledával důkazy svědčící ve prospěch žalobce.
28. Soud neshledal zásadní pochybení správních orgánů ani v tomto ohledu. Žalobce při výslechu uvedl, že veškeré jeho vazby se nachází v zemi původu, kde původně pobýval s matkou a kde žije rovněž jeho sestra. Správními orgány proto byla adekvátně zohledněna skutečnost, že žalobce nemá v ČR žádné vazby, žalobce má své zázemí v Moldávii, kam se může i dle svého sdělení opět vrátit. Z výše uvedeného je zároveň jednoznačně zřejmé, že konstatování o tom, že má žalobce ve vlasti zázemí, nebyla jediným důvodem pro závěr o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, kdy bylo přihlédnuto k celé řadě souvisejících

skutečností včetně okolností žalobcovy pobytové situace a důvodů setrvání v ČR, respektive schengenském prostoru. Skutečnost, že má v ČR žalobce přítelkyni, nemůže na závěrech o absenci rodinných vazeb žalobce na území ČR nic změnit, neboť přítelkyně žalobce je rovněž z Moldávie, kdy, jak žalobce uvedl, plánovala se do vlasti (spolu s ním) opět navrátit poté, co by jí uplynula lhůta pro vycestování. Jde-li o žalobcovu pracovní činnost v ČR, ve které plánoval pokračovat, poukázal správní orgán I. st. správně na to, že žalobce není oprávněn takovou činnost vykonávat, jestliže není držitelem ani pobytového oprávnění ani povolení k výkonu práce, což sám přiznal při výslechu, kdy rovněž potvrdil, že nemá ani sjednáno zdravotní pojištění.

29. Pokud žalobce namítá, že nebylo dostatečně přihlédnuto k individuálním okolnostem jeho situace, soud uvádí, že zmíněné individuální okolnosti byly adekvátně vzaty v potaz. Situaci žalobce neshledaly správní orgány nikterak výjimečnou ani ve vztahu k možným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
30. Soud neposoudil jako důvodnou ani související námitku, že správním orgánem nebyly vážený důsledky napadeného rozhodnutí ve smyslu jeho dopadů pro žalobce do budoucna. K tomu soud uvádí, že bude-li žalobce mít v úmyslu se v budoucnu znovu do ČR navrátit, může tak učinit po uplynutí uloženého zákazu vstupu na území členských států EU, přičemž za předpokladu splnění příslušných podmínek zde poté může opět vykonávat pracovní činnost. V dané věci je však nesporné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, přičemž svého protiprávního jednání si byl, jak výslovně potvrdil, plně vědom, přičemž zároveň se ani nesnažil jej nějak řešit a nadále bez dalšího svůj pobyt v ČR prodlžoval. Z ničeho neplyne, že by se žalobce jakkoli pokusil svůj pobyt zlegalizovat. Žalobce si byl zároveň plně vědom svého protiprávního jednání, musel tedy být srozuměn i s jeho pravděpodobnými negativními důsledky, kterými je právě žalobci uložené správní vyhoštění, které soud nepovažuje ani v tomto ohledu za jakkoli nepřiměřené vzhledem k situaci žalobce. Popsal-li žalobce svou situaci tak, že se dle něj jednalo o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce, nelze odlehnout od skutečnosti, že měl dostatečnou možnost svůj pobyt řešit legální cestou a případně si jej zajistit do budoucna, kdy naproti tomu naopak neváhal v ČR neoprávněně pobývat a vykonávat práci bez příslušného oprávnění.
31. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 3. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce